

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

1. Quomodo se debeant habere diuites & pauperes, &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

Iob. 22.

patris mei, qui in cœlis est. Item attendere debent gloriã præmij, quã habebunt ex humilitate ministerij. Qui humiliat⁹ fuerit, erit in gloria.

INCIPIT QUARTA PARS, IN QUA
ostenditur, quomodo se debent habere, qui fuerunt
diuites in sæculo, & qui fuerunt
pauperes.

CAPVT I.

CONSEQUENTER ostendendum est, quomodo se debeant habere in monasterio & qui in sæculo fuerunt diuites: & qui fuerunt pauperes. Quod ostendit Augustinus in sua regula sua his verbis: Qui aliquid habebant in sæculo, quando ingressi sunt monasteriũ, libenter velint illud esse commune: qui autem non habebant, non ea quærant in monasterio, quæ nec foris habere potuerunt. Sed tamen eorum infirmitati, quod opus est tribuatur, etiã si pertas eorum, quando foris erant, nec ipsa necessaria poterat inuenire. Non tamen ideopotent se esse foelices, quia inuenerunt victũ & gumentum, quale foris inuenire non potuerunt, nec erigant ceruicem, quia sociãtur eis, ad quæ foris accedere non audebant: sed sursum habeant, & terrena vanè non quærant: ne incipiant monasteria esse diuitibus vtilia, & pauperibus: si diuites illic humiliantur, & pauperes inflantur. Rursum illi qui aliquid habebant esse in sæculo, non habeant fastidium fratres suos, qui ad illam sanctam societatem paupertate venerunt. Magis autem studeant

non de parentum diuitum dignitate, sed de pauperum fratrum societate gloriari. Nec extollantur, si communi vitæ aliquid de facultatibus suis contulerunt; nec de suis diuitijs magis superbiant, si eas monasterio partiuntur, quàm si eis in sæculo fruerentur. Alia quippe quæcunque iniquitas in malis operibus exercetur, vt fiant: superbia verò bonis operibus insidiatur, vt pereant. Idem: Qui infirmi sunt ex pristina consuetudine, si aliter tractantur in victu, non debet molestum esse, nec iniustum videri eis, quos fecit aliqua consuetudo fortiores. Nec illos scæliciores putent, quia sumunt quod non sumunt ipsi: sed sibi potius gratulentur, quia valent quod non valent illi. Et si eis qui venerunt ex moribus delicatioribus ad monasterium, aliquid alimentorum, vestimentorum, operimentorumve datur, quod alijs fortioribus, & ideo scælicioribus, non datur, cogitare debent quibus non datur, quantum de sua sæculari vita illi ad istam descenderint: quãuis vsque ad aliorum qui sunt corpore fortiores scælicitatem peruenire non potuerunt. Nec debent velle omnes quod paucos vident amplius, non quia honorantur, sed quia tolerantur, accipere; ne contingat detestanda peruersitas, vt in monasterio, vbi quantum potest fiunt diuites laboriosi, fiant pauperes delicati. In quibusdam tamẽ monasterijs multa circa hæc peruersitas inuenitur: vt scilicet aliqui ibi velint habere abundantiam, qui in sæculo habuerunt penuriam. Aliqui enim iuxta verbum Hieroditiores sunt monachi, quàm fuerint sæculares.

*In 3. regula
cap. 14.*

& possident opes sub Christo paupere, quas sub locuplete diabolo non habuerant. Aliqui etiam delicata ibi querunt, qui vix in sæculo panē sufficienter habebant de quibus dicit Hierō. Nati in paupere domo, in tugurio rusticano, qui vix milio, cibario pane ventrem rugientem satiare poterant, nunc simlam & mella fastidiunt. Ibi etiam aliqui volunt honori haberi, qui in sæculo fuerunt despecti. Bern. Pleriq; in domo Dei non patiuntur haberi contemptui, qui in sua nisi contemptibiles esse potuerunt. Ibi etiā aliqui volunt sibi nomen facere, qui in sæculo nullius nominis fuerūt. Bern. Qui antea in suo opido vix cogniti fuerunt, modò circumeunt prouincias, curias frequentātes, regum notitias & principum familiaritates cōsecuti sunt. Item aliqui qui in sæculo ducebāt vitam laboriosam, contra consuetudinem suam volunt ducere vitam otiosam; quod non solum animabus, sed etiam corporibus est nociuū. Vnde medici mittunt ægrotantes ad consueta. Ministranda sunt necessaria etiam his qui in sæculo pauperes fuerunt. Primò, vt periculum acceptionis personarum caueatur; quod peccatū dissuaderetur: Fratres mei nolite in personarū acceptione habere fidem Dñi nostri Iesu Christi. Secundò, vt murmur & scandalū pusillorum vitetur: q̄ multum timendum est; Quicumq; scandalizauerit vnum de pusillis istis, qui in me credūt, expedit, vt suspendatur mola asinaria in collo eius. Tertio propter honorem Christi, qui sibi reputat fecisse quod fit pauperi; Quod vni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis. Ad honorem cœlestis regni faci-

*Homil. 4.
super mis-
sus est à
medio.*

*Homil. 4.
super mis-
sus est à
medio.*

Jacob. 3.

Matth. 18.

Matth. 25.

facit, quod ministris eius sufficienter necessaria ministrantur. Quartò, quia maius est meritum in his quæ pauperibus ministrantur, quàm in his quæ diuitibus ministrantur: quia Deus solus ad hoc mouet, in his verò quæ ministrantur diuitibus, frequenter mouet aliud. Vltimò, quia bona monasterij pauperum sunt, etiam antequàm monasterium ingrediantur: quanto magis postquam ingressi sunt: & in domo Dñi laborant? Dignus *LUC. 10.* est enim operarius mercede sua.

INCIPIT QVINTA PARS, IN QVA
agitur de infirmis.

CAPVT I.

VLTIM ò in hoc quinto libro ostendendum est, qualiter se debent habere infirmi. Multa verò sunt quæ ad infirmitatē pertinent, de quibus. XII. tangere sufficiat. I. est vt attendat, à quo infirmitas detur. II. est vt attendat, ad quid datur. III. est vt aduertat, quantum donum Dei fuit sanitas quàm prius habuit. IIII. est vt cogitet, quanta est vtilitas infirmitatis. V. est, vt Deo & ministrantibus sibi propter Deū valde gratus existat. VI. vt si quem defectum temporalium habet, patienter sustineat. VII. est vt expedientia infirmitati suæ potius, quàm delectantia appetat. VIII. vt exempla sanctorum ad sui consolationem ad memoriam reuocet. IX. vt spe euasionis maiorum malorū, & spe æternorum bonorum, afflictionem suam alleuiet. X. vt timorem Domini cordi suo infigere studeat. XI. vt alijs compati ad-